Etter en sjamansirkel kom en av deltagerne bort til meg. Hun foralte at hun hadde hatt motforestillinger mot å gå på en sjamansirkel med en same. Javel. Hun var over det nå, berettet hun. Hun dro lykkelig hjem, kvitt sin skepsis og glad til sinns.

Det var en opptur.

Noen dager etter fikk jeg beskjed om at Saivo ikke lenger var velkommen med sirkler på Sameskolen i Indre-Troms. Grunnen var visst en protest fra kristne foreldre. Så jeg sluttet at det måtte være djevelfrykten som spøkte i bakgrunnen. Javel. Jaha.

Jeg har vært glad for at Sameskolen huset sjamansirklene i Troms til nå. Arrangørene i foreningen Skaidi har også ment at utdanningen passet der, og slik var planene til nå inntil denne beskjeden kom.

Det hadde et riktig preg over seg, sente et godt signal ut til "verden" at en en sameskole ble brukt til en sjamanutdanning basert på samiske tradisjoner og kulturforståelse. For dette fagfeltet har jo i alle år stort sett glimret med sitt fravær i klasserommen.

Akkurat dette feltet har vært og kommer visst til å fortsette å være et sort hull i kulturen.

Men for all del, jeg sutrer ikke og skolen har sikkert rett til å bestemme. Men det jeg merker meg er at velviljens tid er over.

Det var vel en nedtur, eller hva?

ailo gaup